

C. 3-11-48

Mèxic P.F. 15 de març del 1948

CaIC/0014(1)

Estimats pare: contestem la vostra lletra del dia 24 de febrer
ens hem tret un gran pes del damunt en saber que
fi, ha estat la vostra angustia per la llarga tardada
de nostres notícies. S'hauria perdut definitivament la carta
estraviada? Pare, contestare, també per lents, els afers que
quedaran pendents de resposta.

Bartra. No sé si he entès ben bé el que voste vol dir-me.
He interpretat que desitja que jo no em desconnecti del
tot de l'annuïte, almenys nominalment, per a tenir un
motiu oficial, per a fer-nos una visita. Si això fos així,
d'aniria ~~amb~~ constituir una raó social "Calders y Bartra"

Co amb el meu cognom segons la grafia que voste usa
que ho diria representar les "Manufactures Gráficas Sin
ven" a Mèxic, encara que només fos, en aquest cas dete-
minat? Ja m'ho diria. En Bartra i jo prelem més
grans possibilitats de negoci.

Viatge. El vol anunci d'una possible visita seva, pare,
m'ha produït una alegria i una emoció que no puc
explicar. I la Rosa participa d'aquests sentiments que
relle en la mateixa manera. Veig que no parlem de
la mare, i intuem els motius. Tant delo que les coses
vinguerim planerament bé perquè els ho queguem al-
par junts!

Pare: voste parla, com a problemes relacio-
nats amb la visita, del tema del viatge i d'una estada
de 4 o 5 setmanes a Mèxic. Això darrer quasi, ~~es~~ quasi
és una ofensa, perquè voste sap, pare, que té casa a
Mèxic, ~~tant~~ tan nova com la de Barcelona o la de
Bellaterra. Quina alegria, pare, si ens ho queguem
tomar a veure ben aïrat! De quantes i quantes coses
hauríem de parlar! Ja vaig dir a la Rosa que, si bé
vol, em prendria les vacances necessàries per a poder-lo
acompanyar a tot arreu. A part dels motius sentimentals,
que són els més importants i els que pesen per damunt de
tot, estic segur que tindrà profit del viatge. I, a més,
podríem parlar a fons de la manera de resoldre aquest
gran problema familiar de la reparació.

Patent. - Sóc un deixat com una casa. Fa moltes setmanes
que tinc redactada la carta a la casa Kodak, i encara

no l'he curat. La causa - confesso que no té consistència - és que no sé a quina persona concreta dirigir-me i com que la tremosa valdria diners (vull ~~to~~ curar-la ^{Univ. Autònoma de Barcelona} ^{Biblioteca d'Humanitats} certificada, amb proves que no donquin indicacions, però que demostrin eficàcia) deipo passar els dies estupidament. Mentrestant, a "Publicistas Mexicanos" tinc ocasions sobrades per afirmar la bondat de la meua treballa. Si hagués, però, que amb l'ajut de Déu corregiré aquesta meua d'abúria meua.

Els detalls de l'invent no sé ni poden ésser objecte de més d'una carta. La clau és d'una simplicitat tan gran que pot explicar-se amb uns cinc ratlles, com aquests; ara bé: per consell de l'advocat i per una mica de picardia que encara em queda, la sol·licitud de la patent mexicana ocupa tres o quatre fulls mecànics quadrats, preveient tots les horribles aplicacions i derivacions del sistema. La sol·licitud, després de cinc nros de la seva presentació, no ha estat objectada, la qual cosa vol dir que ja la huc concedida, la cosa bona veia ho quer-li transmetre la còpia de la patent mexicana. Voté per alguna manera de ho quer-lo fer amb garantia? L'existència d'una balança "Aqfa" a Espanya obreix, em sembla, moltes possibilitats.

En la proxima carta, mirari de incloure-li un negatiu tramut pel meu sistema, perquè pugui obtenir proves sobre metall. Per l'"obstet", l'incògnit que tinc és que no m'hi disposo de trams grans (a "Publicistas Mexicanos" aplico el procediment, d'una manera espumosa, a original, destinats a ésser reproduïts, als periòdics, amb trams de 55 a 60 línis per cm²). Mirari si huc fer-ne una de 200 línis. Literatura - no requir que tots els epidiats veïem que niquin noplets tots els qui editen en català a Catalunya. Aquesta és l'opinió d'un quer - del qual forma part el pare Artís, i per això L.N.R. reflecteix aquest estat d'epetit - Però el mateix pare Artís ~~ha~~ ha anat canviant d'opinió, fins el punt que ell s'encarrega de distribuir a Mèxic les obres editades a Catalunya. Ho crec que això constitueix un magnífic signe de vitalitat, i com jo la majoria participa d'un criteri semblant. He vist algunes coses publicades a Barcelona - entre elles la revista "Ariel" - que demostren que les possibilitats de recuperació continuen latents. A desprat de ~~tots~~ tot i de tots les opinions, les coses bones i d'una veritable importància, es fan a Catalunya. I és que és evident que no es pot fer res ni crear coses veritablement importants sense

estar arrelat al país. ~~La~~ L'epili comporta, fatalment, ^{Calc/0014(2)}
desorientació, un sentir-se desplaçat que no es poden traduir
en obres perdurables. Parlo, naturalment, de relacions de l'es-
ment, i almenys puc afirmar que en el nostre cas, els fets
en donen la raó.

I no obstant, Europa es veu tan deba-
lletada, que en fa l'efecte que admet a casa seva tot-
el-hom se sent una mica absolut i epiliat.

La família de Mèxic. Aquest és, parlo, el context que m'ha con-
cedit Déu per a compensar-me de tots les bens perduts. El vei-
mon cada dia és més tranquil i maco. M'estima amb deliri,
així que arribó del treball, al migdia o al vespre, ja no amos-
siga fins que l'acabo a cell. No em dona temps ni de
rentar-me les ~~se~~ mans, perquè si no l'acabo de sequida es
trou a plorar i fa un drama imponent. És curiós que
l'estimació extraordinària que sento pel Ramon, ha fet
més concient i viva la que tinc pel Joan, fins el punt
que l'engoro com mai. La Rosa es mostra tan comprensi-
va en aquest aspecte, que té sempre present i ja en parla
al meu, que el nostre fill té un germanet a Barcelona

Voldria que es conculquessin i que s'estimessin molt. Però sempre
me, sempre, no deixem passar ni un dia, sense parlar de
com és d'incompleta la nostra felicitat sense la seva companyia.
L'afecte i l'amor que ens donaria la mare en
aquesta dedicació nostra al Reimon, ens fan una balsa
extraordinària.

En quin anyat, pare, la carta llarga no
m'ha de fer tant temps. Records a tots i molts netons
al Joan. Els estimo més cada dia el meu fill

Pere

Estimats nens: me hi sembla que ja puc descansar
una mica, el Reimon tot el dia va amunt i avall amb
els caminadors com un boig i s'fica me tot anem obrint
tots els armaris de la cuina i ja us ha tancat un o quan
nats i gotes. A despat de les moltes trapelleries que en fa
ara no vaig tan cansada perquè com que ja corre i s'val
per si sol no l'he de portar a coll. Com que paciè a
Reim era ja dispost de mi temps, el he nomenat una carta ben llan-
ja ben aviat el 1900 a la mamma, de la qual me l'he donat amb la simplicitat

UB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

no s'ha de fer
de llegir a la mare